

ת"פ 34053/08/18 - מדינת ישראל נגד יצחק טל - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

07 יוני 2021

ת"פ 34053-08-18 מדינת ישראל נ' טל

בפני כב' השופטת נגה שמואל-מאיר, סגנית הנשיא

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד חני שנפ - נוכח

נגד

יצחק טל - נוכח

ע"י ב"כ עו"ד דוד מועלם - נוכח

גזר דין

הנאשם

המאשימה

רקע עובדתי

א.

1. כפי הנתען בחלק הכללי של כתב האישום המתוקן, הנאשם ומר ס' א' (להלן: "המתלונן"), הינם בקשרי חברות. כמו כן, לנאשם עסק להמרת מטבע השוכן ברחוב רש"י 7 בקרית מלאכי.
2. כפי הנתען בעובדות כתב האישום המתוקן, ביום 13.08.2018 בסמוך לשעה 19:20, הגיע המתלונן לעסקו של הנאשם, שם התגלע בין השניים ויכוח על רקע כספי.
3. מיד ובהמשך למתואר לעיל, לבקשת המתלונן כי ישוחחו במקום אחר, יצאו הנאשם והמתלונן והתקדמו רגלית ברחוב רש"י.
4. מיד ובסמוך, אחז המתלונן בחולצתו של הנאשם וקירב אותו אליו, או אז, תקף הנאשם את המתלונן בכך שהכה בו במכת אגרוף בפניו. כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נגרם למתלונן שבר בגשר האף, שהצריך רדוקציה בהליך טיפולי בבית החולים.
5. מיד ובהמשך, נפל המתלונן על ברכיו, קם ותקף את הנאשם בכך שבעט בו בגבו.
6. מיד ובסמוך, חש המתלונן בסחרחורת ונפל שוב על ברכיו, או אז, תקף הנאשם את המתלונן בכך שהכה בו במכת אגרוף נוספת בפניו, וכתוצאה מכך נגרמו למתלונן נפוחות ברקמות מסביב לאף ובשפה. בהמשך לכך, המתלונן נפל ארצה וכתוצאה ממעידה זו נחבל בראשו ונגרמה לו חבלה של ממש בדמות המטומה אאריקולרית באוזן ימין, שהצריכה ניקוז בהליך טיפולי בבית החולים.
7. הנאשם הודה במיוחס לו לעיל, ועל יסוד הודאתו זו, הורשע בעבירות של **חבלה חמורה** לפי סעיף 333 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") ו**תקיפה הגורמת חבלה של ממש** לפי סעיף 380 לחוק העונשין.
8. הצדדים לא הגיעו להסכמות בעניין העונש, אך הוסכם כי הנאשם יופנה לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר בעניינו, תוך שהמאשימה הצהירה כי עמדתה העונשית הינה למאסר בפועל.
9. **בעניינו של הנאשם התקבלו שלושה תסקירים** אשר נושאים אופי שלילי בעיקרם ובסופם המלצה להשית על הנאשם ענישה מוחשית בדמות מאסר שירוצה בעבודות שירות לצד ענישה נלווית. בגוף התסקירים, עומד שירות המבחן על קורות חייו וחיי משפחתו של הנאשם, על מאפייניו האישיותיים, יחסו לעבירות, ועוד. מטעמים של צנעת הפרט לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקירים האמורים, מלבד אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש שאליהם אתייחס בהמשך.
10. **מחוות דעת הממונה על עבודות השירות אשר התקבלה ביום 31.05.2021**, עולה כי הנאשם כשיר לביצוע עבודות שירות.
11. למען שלמות התמונה יצוין, כי בתחילה כפר הנאשם במיוחס לו בכתב האישום, תוך שבפני בית המשפט נשמעו כלל העדויות בתיק, וכי רק במועד הדיון שהיה קבוע לשמיעת הסיכומים הציגו הצדדים את הסדר

הטיעון שגובש ביניהם. כן יצוין, כי ביום 10.08.2020, תיק זה הועבר לפי כללי הניתוב החדשים של מרחב - לכיש למוטב אחר על מנת שיישמעו בפניו הטיעונים לעונש ואולם, ביום 22.10.2020, הושב התיק למוטב זה לאור בקשת הצדדים.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

12. באת כוח המאשימה עמדה על הערכים המוגנים שנפגעו, על חומרת מעשיו של הנאשם ועל הנסיבות שנלוו אליהם, ובייחוד על האלימות שננקטה על ידי הנאשם וחומרת החבלות שנגרמו למתלונן. בהמשך לכך, טענה המאשימה שעל מתחם העונש ההולם לנוע בין 12 לבין 36 חודשים מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית בדמות מאסר מותנה, פיצוי, קנס והתחייבות. בכל הנוגע לענישה בתוך המתחם, המאשימה הפנתה לעברו הפלילי של הנאשם; לתסקירים השלייליים שהתקבלו בעניינו, ובכלל זה לרמת המסוכנות הגבוהה הנשקפת הימנו כמו גם לחוסר שיתוף הפעולה של הנאשם עם שירות המבחן; להעדר חרטה מצדו של הנאשם על מעשיו; ולכך שהנאשם הודה במעשיו אך בסמוך לשלב הסיכומים לאחר שנשמעו כלל הראיות בתיק. מכל האמור, עתרה המאשימה להשית על הנאשם ענישה המצויה ברף הגבוה של המתחם.
13. מנגד, ההגנה חלקה על מתחם העונש אותו הציגה המאשימה וטענה כי על המתחם לנוע החל ממאסר מותנה. בעניין זה הפנתה ההגנה לכך שהיה זה המתלונן שחולל את אירוע האלימות בכך שתפס בחולצתו של הנאשם, ובהמשך בעט בנאשם לאחר המכה הראשונה שהטיח בו הנאשם בתגובה למעשיו. עוד טען הסנגור, שהנזק שנגרם בסופו של דבר למתלונן אינו חמור באופן מיוחד. בתוך המתחם הפנה הסנגור לנסיבותיו האישיות של הנאשם; למערכת היחסים החברית השוררת כיום בין הנאשם למתלונן; לעברו הפלילי הבלתי מכביד של הנאשם שאינו ממין העניין; ולכך שהנאשם היה עצור בתיק זה כמה ימים מאחורי סורג ובריח, ובמשך תקופה לא מבוטלת נוספת היה נתון תחת תנאים מגבילים. לאור כל אלה, עתרה ההגנה להסתפק בעניינו של הנאשם בענישה צופה פני עתיד בדמות מאסר מותנה.
14. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה", העיד על עצמו כאדם שאינו אלים ומסוכן; שיתף כי הוא הוא מתגורר עם אמו החייבת בסיועו הצמוד (ויוער, כי רק היום, ולאחר מועד שמיעת הטיעונים לעונש, הנאשם הגיש מסמך רפואי, ממנו עולה כי אמו סובלת מבעיות בריאותיות שונות ובהן לחץ דם גבוה, סוכרת, אנמיה ומשקל עודף - הוגש וסומן נ/1); וכי הוא מסייע למתלונן בחייו. כמו כן, הנאשם מסר כי הוא לוקח אחריות על מעשיו ומתנצל עליהם.
15. עוד יצוין, כי כחלק מהראיות לעונש מטעם ההגנה, העיד המתלונן לטובת הנאשם, ואולם בכל הנוגע לעדות זו, עוד אתיחס בהרחבה בהמשך הדברים.

דין והכרעה

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

16. כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.
17. בעצם ביצוע העבירות המיוחסות לו, פגע הנאשם בסטנדרט התנהגות שנועד להגן על תחושת הביטחון, שלמות הגוף והכבוד של כל פרט בציבור מפני תופעת האלימות. המדובר בתופעה שהפכה לחזון נפרץ במקומותינו, כאשר אזרחים תמימים מוצאים עצמם מותקפים, פעמים רבות על עניינים של מה בכך, על ידי אותם בריונים שלא נרתעים ליישב סכסוכים בדרך אלימה ובכוח הזרוע. על בית המשפט להשית ליבו לתופעה זו, כמו גם לתופעת האלימות באופן כללי, ולהילחם בה ביד קשה, וזאת באמצעות השתת עונשים מרתיעים (ראו לעניין זה הדברים שנאמרו בע"פ 4330/12 דעאס נ' מדינת ישראל (05.11.2012)). (הדברים נאמרים באופן

- כללי, כאשר ברי, כי שיקול ההרתעה אינו בא במניין השיקולים שנשקלים לצורך קביעת מתחם העונש ההולם).
18. בבואו של בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם נותן זה את דעתו, בין היתר, לשאלה האם **התקיפה שגרמה לחבלה** בוצעה בצוותא חדא אם לאו; האם נעשה שימוש בנשק קר או חם; משך התקיפה; הרקע לביצוע המעשה; חלקו של המתלון; תוצאותיה של התקיפה; וכד'. בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, כפי שיפורט להלן - ובייחוד לנוכח השקלול והאיזון בין חומרת מעשיו של הנאשם והחבלה שנגרמה למתלון, הנזק הפוטנציאלי אשר היה טמון במעשיו וחלקו של המתלון - סבורתני כי הפגיעה בערכים המוגנים **הינה ממשית**.
19. **במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות**, הרי שנתתי דעתי בראש ובראשונה לתוצאות הקשות של מעשיו של הנאשם, ובכלל זה **לחבלות שנגרמו למתלון** בדמות שבר בגשר האף שהצריך רדוקציה בהליך טיפולי בבית החולים, וכן נפיחות ברקמות מסביב לאף ובשפה. מה גם, שלאחר מכת האגרוף השנייה שהטיח הנאשם במתלון, נפל האחרון לארץ וכתוצאה מכך נחבל הלה בראשו ונגרמה לו חבלה בדמות המטומה אאריקולרית באוזן ימין שהצריכה ניקוז בהליך טיפולי בבית החולים. במקרה הנדון אין להתעלם גם מהנזק הפוטנציאלי אשר היה טמון במעשיו של הנאשם, כאשר ברי, כי מעשיו של הנאשם עלולים היו לגרום למתלון נזקים גופניים חמורים מאלו שנגרמו בסופו של יום, וכבר היו דברים מעולם.
20. כמו כן, נתתי דעתי **לחלקו של המתלון בביצוע העבירות** ולכך שמעובדות כתב האישום המתוקן עולה, כי היה זה המתלון שיזם את המפגש עם הנאשם וחולל את אירוע האלימות, עת אחז בחולצתו של הנאשם וקירב אותו אליו, תוך שלאחר מעשיו אלו של המתלון, הגיב הנאשם בכך שהכה את המתלון במכת אגרוף בפניו. כך גם, בהמשך לכך, ולאחר שהמתלון נפל על ברכיו, הוא קם ותקף את הנאשם בכך שבעט בו בגבו, מה שהוביל למכת האגרוף השנייה שהפליא הנאשם במתלון. אם כי, בעניין זה, לא ניתן להתעלם מכך כי לאחר שבעט המתלון בנאשם בגבו, חש המתלון בסחרחרות ונפל שוב על ברכיו ולא הוסיף עוד להכות את הנאשם, וחרף זאת, תקף הנאשם את המתלון פעם נוספת (כאמור), באופן בלתי מידתי בכך שהכה בו במכת אגרוף בפניו. ויוער, כי הגם שהנני מקבלת את טענתו של הנאשם, לפיה היה זה המתלון שחולל את אירוע האלימות, הרי שעדיין, אין בכך כדי להצדיק במאומה את תגובתו הבריונית והבלתי מידתית וביצוע העבירות החמורות שבוצעו על ידו, וחלף נקיטה באמצעים לגיטימיים כגון שיח תרבותי או פנייה לאנשי אכיפת החוק, תקף הלה את המתלון וגרם לו לחבלה חמורה.
21. עוד שקלתי את **אופייה של האלימות** שבה נקט הנאשם נגד המתלון. כידוע, עבירת החבלה חמורה יכולה לחול על מגוון רחב של מעשי תקיפה, החל מתקיפה תוך שימוש בנשק קר או חם, עובר לאגרוף לכיוון הפנים או בעיטה לכיוון אחת הגפיים, וכלה בדחיפה או במשיכה ביד. במנעד החומרה של המעשים, ומבלי להקל ראש חלילה בחומרת מעשיו הרי שאין מדובר בהתנהגות חסרת רסן שבוצעה בצוותא חדא או תוך שימוש בנשק קר או חם אלא, שלאחר דין ודברים עם המתלון, ומשהמתלון נטל חלק ממשי במסכת האלימה, הנאשם פעל באלימות בלתי מידתית וחריגה בתגובה למעשיו של המתלון. עוד ולקולה, יש לתת את הדעת לכך שמשך אירוע האלימות לא היה ארוך והנאשם חדל מלתקוף את המתלון מעצמו. כך גם, נדמה שלמעשיו של הנאשם לא קדם תכנון מוקדם, אם כי עדיין, אין לתן לנסיבה זו משקל מופרז, שכן כמעט לעולם מבוצעות עבירות האלימות בעידנא דריתחא ומבלי שהעברין תכנון את הדברים מראש - מה שעדיין אינו מפחית מחומרתן. אכן, נדמה כי אך בנס לא הביאו מעשיו של הנאשם לנזק חמור בהרבה מזה שנגרם בסופו של יום. ואולם, נתתי דעתי לעובדה כי במנעד חומרת המעשים שיכולים לחול על מעשי החבלה הרי שמעשיו של הנאשם אינם מצויים ברף החומרה הגבוה ביותר.
22. בכל הנוגע **למדיניות הענישה הנוהגת**, סקירת הפסיקה מעלה כי **במקרים דומים** שבהם הורשעו נאשמים בעבירות של **חבלה חמורה ותקיפה הגורמת חבלה של ממש** (לעיתים בשילוב עבירות שונות מאלה שלפניי), **על דרך הכלל**, מוטלים על נאשמים עונשים במנעד רחב, החל ממספר חודשים מאסר בפועל (ולו לריצוי בעבודות שירות), ועד לתקופת מאסר ממושכת מאחורי סורג וברית. ברי, כי לא אחת, במקרים חריגים, הושתו על

נאשמים מצד אחד, עונשים קלים יותר ומצד שני, חמורים יותר. מטבע הדברים, כשם שהעונשים שנגזרו על כל נאשם ונאשם הושפעו מנסיבותיהם האישיות, כגון קיומו או היעדרו של עבר פלילי, הודאה והבעת חרטה, וכד'; כך גם מתחמי הענישה במקרים השונים נקבעו בהתאם לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות. להלן מספר גזרי דין שיש בהם כדי ללמד על אודות מתחמי הענישה הדומיננטיים בגין ביצוע מעשים דומים לאלו המיוחסים לנאשם: רע"פ 8580/20 **אבנר אבישר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 10.12.2020); ע"פ (מחוזי מרכז) 47734-01-17 **דוד שרעבי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 16.05.2017); ע"פ 34912-12-17 **לוי (עציר) נ' מדינת ישראל** (23.01.2018); ת"פ (שלום קריות) 22199-12-17 **מדינת ישראל נ' לירן פנחס ספיר** (פורסם בנבו, 12.05.2020); ת"פ (שלום ראשל"צ) 52146-02-18 **מדינת ישראל נ' אולג שפירו** (פורסם בנבו, 20.02.2020); ת"פ (שלום רח') 34471-03-19 **מדינת ישראל נ' תום שמעון** (פורסם בנבו, 18.05.2020); ת"פ (שלום ת"א) 60506-06-15 **מדינת ישראל נ' איתי דרורי** (פורסם בנבו, 04.10.2018); ת"פ (שלום ק"ג) 45523-03-16 **מדינת ישראל נ' גז'או מלסה** (פורסם בנבו, 31.03.2019); ת"פ (שלום חי') 45523-03-16 **מדינת ישראל נ' ציון פרץ** (פורסם בנבו, 29.11.2018); ת"פ (שלום בי"ש) 12844-12-12 **מדינת ישראל נ' ודים מלוייב** (פורסם בנבו, 23.01.2018); ת"פ (שלום אש') 43929-04-17 **מדינת ישראל נ' סרגיי בללוב** (פורסם בנבו, 31.12.2019); ת"פ (שלום ראשל"צ) 52908-11-12 **מדינת ישראל נ' יעקב סיני** (פורסם בנבו, 29.11.2015).

23. עוד אציין, כי עיינתי בפסיקה שאליה הפנו הצדדים אולם, הדבר נעשה תוך ביצוע האבחנות המתבקשות. כך למשל, בכל הנוגע לע"פ 4891/12 **רותם מור נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 05.11.2012), פסיקה אליה הפנתה המאשימה ולעפ"ג (מרכז) 51745-01-12 **מדינת ישראל נ' יצחק צח בבתי** (פורסם בנבו, 12.06.2012) (אשר הנאשם הגיש עליה ערעור במסגרת רע"פ 5500/12 **יצחק בבתי נ' מדינת ישראל** (03.09.2012) (שנדחה), אליה הפנתה ההגנה, הרי שהמדובר בפסיקה שניתנה עובר לתיקון 113 לחוק העונשין. בעניין זה יצוין, כי טוב יעשו הצדדים אם יקפידו להציג פסקי דין שניתנו בעת האחרונה, ובוודאי כאלה שניתנו לאחר תיקון 113 (וראו דבריה של כב' השופטת ג' שלו בעפ"ג (מחוזי באר שבע) 21819-05-15 **יהודה סלפוצ'ניק נ' מדינת ישראל**, (12.05.2015), ביחס לגזרי דין שניתנו עובר לתיקון 113, ואשר ולא ברור אם כיום הם היו מתיישבים עם הוראותיו).

24. בכל הנוגע לת"פ (שלום רח') 27146-04-17 **מדינת ישראל נ' אליהו בוקין** (פורסם בנבו, 03.02.2019), פסיקה אליה הפנתה המאשימה, המדובר במקרה שנסיבותיו חמורות מאלה שלפניי, כאשר שם לאחר דין ודברים בין המתלונן לנאשם בעקבות סכסוך על אודות השימוש בדרך, הכה הנאשם את המתלונן בפניו, הפילו ארצה והמשיך להכות בו באגרופים בפניו ובפלג גופו העליון עד שכוחות משטרה הגיעו למקום והצליחו לחלץ את המתלונן מידיו של הנאשם. כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלונן פצע מדמם בפניו, מספר שברים בעצמות האף ושבר במחיצת האף עם תזוזה קלה.

25. על כל פנים, וזאת חשוב להדגיש, נהיר לבית המשפט כי קיימים מקרים שבהם הושתו עונשים החורגים, לכאן או לכאן, ממנעד הענישה שהוצג לעיל. ועדיין, דומני כי הפסיקה שהוזכרה היא-היא המייצגת נכונה את מדיניות הענישה הנוהגת. עוד ראוי להזכיר, כי ממילא גם לאחר תיקון 113 הענישה נותרה אינדיווידואלית ו"אין עסקינן בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב" (ע"פ 5768/10 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (08.06.2015)). לעולם אין לגזור עונשו של נאשם על סמך כותרות העבירות שבהן הוא הורשע, ויש להתחשב במכלול הנסיבות בכל מקרה לגופו (ראו והשוו, ע"פ 433/89 **ג'ורג' אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170, (1989); ורע"פ 3173/09 **פראגין נ' מדינת ישראל**, (05.05.2009)). לבסוף, גם ראוי להזכיר כי השיקול של "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו בעניין זה, ע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל**, (25.06.2013)).

26. כללם של דברים, משנתתי דעתי למכלול השיקולים הרלוונטיים, מצאתי לקבוע כי מתחם העונש

ההולם ינוע במקרה הנדון בין מספר חודשים מאסר (שיכול וירוצו בעבודות שירות) לבין 18 חודשים מאסר בפועל.

גזירת העונש המתאים לנאשם

27. אשר לגזירת העונש המתאים לנאשם, הרי שזו צריכה להיעשות בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, כפי שאלו מפורטות בסעיף 40א לחוק העונשין.
28. בעניין זה, בית המשפט נותן בראש וראשונה את דעתו לעברו הפלילי של הנאשם שהינו ישן יחסית ואינו ממין העניין, הנלמד מרישומו הפלילי (2/ת) והכולל 2 רישומים קודמים: האחד, משנת 2002, בעבירה של החזקת שטר כסף מזויף (שהתיישן זה מכבר), בגינו הושתו על הנאשם עונשים בדמות צו של"צ ומאסר מותנה. והשני, משנת 2014, בעבירה של סחר בסם, בגינו הושתו על הנאשם עונשים בדמות מאסר בפועל, מאסר מותנה, קנס והתחייבות.
29. כמו כן, בית המשפט מביא בחשבון את העובדה שהנאשם היה עצור בתיק זה מספר ימים מאחורי סורג וברית, ובמשך תקופה לא מבוטלת נוספת היה נתון תחת תנאים מגבילים. ברי, כי המעצר אינו "מקדמה על חשבון העונש", אולם לידי היה בכך כדי להבהיר לו את החומרה שבמעשיו ולהרתיעו מלשוב ולבצע עבירות נוספות בעתיד, ואף ייתכן שניתן לשקול את הדברים במסגרת הנסיבה הקבועה בסעיף 40א(3) לחוק העונשין.
30. עוד יש לשקול את העובדה כי הנאשם הודה בסופו של דבר במיוחס לו (הגם שהנאשם בחר לחזור בו מכפירתו ולהודות במיוחס לו רק לאחר שנשמעו כלל הראיות בתיק ועובר לשלב הסיכומים). יחד עם זאת, אין מקום להעניק להודאה זו כשלעצמה משקל רב, וזאת לנוכח העובדה כי על אף שהנאשם הודה בפניו כי הוא נהג באופן תוקפני כלפי המתלונן לא שוכנעתי שהוא הביע חרטה כנה על מעשיו. אדרבא, לא זו בלבד שהנאשם גילה קושי להביע אמפתיה כלפי המתלונן, אלא שבפגישותיו עם שירות המבחן (ועוד ארחיב על כך במשך הדברים), פעם אחר פעם, הוא נמנע מלקחת אחריות על מעשיו, חזר על עמדתו הקורבנית והשליך את מרבית האחריות לביצוע המעשים על המתלונן. לא בכדי, שירות המבחן התרשם כי קיימת רמת מסוכנות גבוהה בעניינו של הנאשם, אשר אינו לוקח אחריות על התנהגותו האלימה. במידה רבה, התרשמות זו של שירות המבחן, כמו גם העמדות שהביע הנאשם, לא השתנו גם בתסקירים המאוחרים שהוגשו בעניינו.
31. זאת ועוד, לנוכח התנהלותו של הנאשם אף לא היה בהודאתו כדי להביא לחיסכון אמיתי בזמן שיפוטי, ואף ההפך הוא הנכון. שכן, פעם אחר פעם, לאחר קבלת תסקיר בעניינו, נעשו ניסיונות נוספים על ידי שירות המבחן לגייסו להליך טיפולי ואולם, בסופו של יום, ומשהתקבלו בעניינו של הנאשם **שלושה תסקירים**, התברר כי כל דבריו בנוגע לרצונו להשתלב בהליך טיפולי הינם דברי סרק שנאמרו אך מהשפה אל החוץ. לנוכח התנהלותו זו של הנאשם, הרי ברי, שאין להעניק משקל של ממש, אם בכלל, לנסיבה שעניינה חלוף הזמן.
32. עוד אציין, כי הבאתי בחשבון את הפגיעה שעלולה להיגרם לנאשם ולמשפחתו ככל שיושת עליו עונש מאסר, ולו לריצוי בעבודות שירות, וזאת בשים לב לפגיעה הכלכלית הטמונה בכך לו ולמשפחתו, ומבלי שהתעלמתי מכך כי הנאשם הספיק לרצות עונש מאסר מאחורי סורג וברית בעברו.
33. בנוסף לכל אלה, אף לא התעלמתי **מעמדת המתלונן** כפי שזו הובעה בתסקירי שירות המבחן ובשלב הבאת הראיות לעונש מטעם ההגנה. מדבריו של המתלונן עלה, כי כיום הוא והנאשם נמצאים בקשרי חברות; הנאשם מסייע לו בחייו; וכי הוא מבקש מבית המשפט כי יתחשב בנאשם לעניין העונש וישית עליו ענישה מקלה. עם זאת, לא נעלם מעיניי כי המתלונן מסר לשירות המבחן מחד גיסא, כי הנאשם הפעיל עליו לחץ לבטל את התלונה ולמסור כי הוא איננו חושש מפניו. ומאידך גיסא, ובהמשך, המתלונן מסר לשירות המבחן כי כיום שוררים בינו לבין הנאשם קשרי חברות וכי הוא מתגורר בשכירות בדירה שהינה בבעלותו של הנאשם, תוך שהלה שלל כל חשש מפני הנאשם. אם כי, שירות המבחן התרשם כי בין המתלונן לנאשם שוררים יחסי תלות ועל כן יכול והמתלונן מגונן על הנאשם ומנסה לצמצם מחומרת מעשיו.
34. בכל הנוגע להתנגדות המאשימה לשמיעת עדותו של המתלונן בשלב הבאת הראיות לעונש מטעם

- ההגנה, נראה כי בעניין זה המאשימה נקלעה לכלל טעות. סעיף 40 לחוק העונשין האוסר להביא ראיות הסותרות את הנטען בשלב בירור האשמה, או הסותרות את הנטען בעובדות כתב האישום בהן הודה הנאשם, מתייחס אך ורק לעובדות וראיות הנוגעות לנסיבות הקשורות לביצוע העבירה (וראו בעניין זה, ע"פ 7349/14 מדינת ישראל נ' פלונית (פורסם בנבו, 14.05.2015)). כך גם הפסיקה אליה הפנתה המאשימה בע"פ 264/81 שמעון (מימון) לוי נ' מדינת ישראל, לה (3) 659 (1981), ובע"פ 677/14 דני דנקנר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 17.07.2014), עניינה סוגיית הבאת ראיות לעניין נסיבות הקשורות בביצוע העבירה בשלב הטיעונים לעונש, אשר לא בא זכרן בכתב האישום שתוקן כחלק מהסדר הטיעון שגובש בין הצדדים.
35. עם זאת, בענייננו, המתלונן בשלב הבאת הראיות לעונש, כלל לא העיד דבר על אודות הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, אלא דבריו התמקדו אך ורק בכל הנוגע לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה. משכך, ברי, כי הדברים שמסר המתלונן בשלב הבאת הראיות לעונש מטעם ההגנה, ככל שיימצא בהם ממש, יכול ויובאו בחשבון אך רק בקביעת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם, ולא לעצם קביעת המתחם.
36. ברוח הדברים האמורים, סעיף 189 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 שכותרתו: "דברי הנאשם וראיותיו" קובע כי: "סיים התובע הבאת ראיותיו לעניין העונש, או שלא הביא ראיות כאלה, רשאי הנאשם לנהוג, לעניין העונש, כאמור בסעיף 161 או למסור הודעה בלי להיחקר, וכן רשאי הוא להביא ראיות להקלת העונש" (ההדגשות אינן במקור, נ.ש.מ.).
37. כך גם בע"פ 6162/10 דוד כבאז נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 11.06.2013) נקבע כי: "סעיף 189 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, המסדיר את הבאת הראיות לעניין הענישה על ידי נאשם, משמיענו כי "סיים התובע הבאת ראיותיו לעניין העונש, או שלא הביא ראיות כאלה, רשאי הנאשם לנהוג, לעניין העונש, כאמור בסעיף 161 או למסור הודעה בלי להיחקר, וכן רשאי הוא להביא ראיות להקלת העונש". זכותו של הנאשם משתרעת על כל ראייה לעניין העונש, לרבות עדים, חוות-דעת מטעם מומחים, תעודות רפואיות ומסמכים" (ההדגשות אינן במקור, נ.ש.מ.).
38. בנסיבות אלו ברי, כי תיקון 113 לא פגע בזכות הנאשם להביא ראיותיו לעניין העונש, ובכלל זה להשמיע את עדות המתלונן לעניין הקלת העונש בהתאם לסעיף 189 לחוק סדר הדין הפלילי, ואף לא פגע בזכויות נפגעי עבירה על פי חוק זכויות נפגעי עבירה, תשס"א-2001, מלמסור דבריהם בפני בית המשפט בעל-פה (ראו והשוו דבריה של ס' הנשיא (כתוארה אז) כב' השופטת ר' יפה-כ"ץ בעפ"ג (ב"ש) 4687-05-15 וליד גמאעין נ' מדינת ישראל (09.09.2015) להלן: "עניין גמאעין").
39. מה גם, שהעדת קורבן העבירה בשלב הטיעונים לעונש, אף מטעם ההגנה, הינה בגדר פרקטיקה מקובלת (ראו לעניין זה גם, ת"פ (שלום רמ') 16174-03-14 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' פלוני (פורסם בנבו, 08.02.2016); ת"פ (שלום רמ') 18793-10-10 מדינת ישראל נ' פלוני (פורסם בנבו, 13.06.2013); ת"פ (מחוזי ב"ש) 30590-09-11 מדינת ישראל נ' פתחי אבו עסל (פורסם בנבו, 17.06.2012) להלן: "עניין אבו עסל").
40. למעלה מהצורך יצוין, כי המאשימה לא טענה שהעדת המתלונן עומדת בניגוד להסדר הטיעון שגובש בין הצדדים. בית המשפט אמנם לא נחשף למהלך גיבוש הסדר הטיעון בין הצדדים, וניתן רק להניח כי עניין זה כלל לא עלה במסגרתו. אכן, לדידי, במקרים בהם נכרת הסדר טיעון בין הצדדים וצד כלשהו מתעתד להגיש ראיות בשלב הטיעונים לעונש, מן הראוי כי יודיע לצד השני על אודות כוונתו האמורה, וזאת עובר לכריתתו של ההסדר (ראו והשוו, פסק דינה של כב' השופטת ע' ארבל ברע"פ 9718/04 מדינת ישראל נ' טאלב נואורה, (25.11.2007)).
41. עם זאת, וכפי שעלה מעדות המתלונן לפניי בשלב הבאת הראיות לעונש מטעם ההגנה, הלה הגיע למסור את עדותו לעניין העונש על דעת עצמו, ולא הנאשם הוא שהזמינו להעיד מטעמו, כך שלא נראה שהיה מקום לאסור על המתלונן למסור לבית המשפט את אשר על ליבו, זכות העומדת לו כזכותו של כל קורבן עבירה להשמיע את דבריו בפני בית המשפט, גם אם בדבריו יש בקשה להקלת העונש. "כשם שנפגע עבירה זכאי

להביא את פגיעתו ומהותה בפני בית המשפט כדי שהנזק של קורבן העבירה יעמוד לנגד עיני בית המשפט בבוא לגזור את דינו של הנאשם, כך רשאי נפגע, ובעניינינו נפגעת, להביא את בקשתו בפני בית המשפט גם כאשר מנימוקיו שלו מעוניין הוא בהקלה לנאשם, וראוי כי בית המשפט ייתן גם לכך משקל" (ע"פ (מחוזי ב"ש) 2455-09-11 גורגיאן פלוראה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 07.12.2011) להלן: "עניין פלוראה"), וכן ראו "עניין גמאעין" (לעיל).

42. בסיכומה של נקודה זו ייאמר, כי בשונה מראיות לעונש הבאות להמחיש את הנסיבות שנלוו לביצוע העבירות הרי שעדותו של המתלונן בעניינינו, עולות בקנה אחד עם הוראות החוק, עת היא נועדה מצדה של ההגנה לאפשר למתלונן לטעון להקלה בעונשו של הנאשם. בנסיבות אלו, לא היה מקום להתנגדות המאשימה לאפשר למתלונן למסור את דבריו בפני בית המשפט.

43. לגופו של עניין, ברי, כי עמדת המתלונן והאינטרס שלו, אינם חזות הכול ואינם השיקולים היחידים שצריכים לעמוד לנגד עיניו של בית המשפט, אשר כמובן אמון גם על האינטרס הציבורי. עם זאת, שומה עליו לזכור כי המתלונן הוא-הוא קורבן העבירה כך שמן הנמנע להתעלם מעמדתו. מה עוד, ש"המחוקק והפסיקה הרימו בשנים האחרונות את מעמדם של נפגעי עבירה, ונדרש מהתביעה ובתי המשפט להתחשב בעמדתם. עקרון זה אינו פועל אך ורק לחומרה, ואינו מופעל אך ורק כלפי נפגעי עבירה הדורשים נקמה. אף עמדה מקלה ומקבלת חייבת לקבל ביטוי ומשקל" (ראו והשוו לדבריו של כב' השופט א' אינפלד בעניין אבו עסל, לעיל, ולדעת הרוב בעניין פלוראה, לעיל).

44. עוד ולחומרה, בית המשפט נותן דעתו לאמור בתסקירי שירות המבחן ולכך שהנאשם לא השכיל לשאת פעולה עם שירות המבחן.

45. כך, מתסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו של הנאשם ביום 12.10.2020, עלה כי בהליך המעצר בתיק זה הועמד הנאשם בצו פיקוח מעצרים ושולב בקבוצה טיפולית לעצורי בית. שירות המבחן התרשם כי השתתפותו של הנאשם בקבוצה התאפיינה בשיתוף פעולה מצומצם ושטחי וכי הנאשם נעדר מוטיבציה לערוך תהליך התבוננות פנימי וביקורתי, ומונע בעיקר ממוטיבציה חיצונית. שירות המבחן ציין כי הנאשם התקשה להגיע באופן רציף ומסודר למפגשים ועל כן הוחלט על הפסקת השתתפותו בקבוצה. שירות המבחן התרשם עוד, כי הנאשם אינו לוקח אחריות על התנהגותו; הצהרותיו בדבר רצונו לעריכת שינוי מונעים ממניעים חיצוניים; וכי הנאשם מחזיק בעמדות מקלות באשר לחוק ומתקשה להישמע לגורמי סמכות, נוטה למסור מידע חלקי ומצומצם על אודותיו, ובמצבי תסכול ומתח הוא עלול להגיב באופן אגרסיבי. בסיכומו של התסקיר, העריך שירות המבחן כי מהנאשם נשקפת רמת מסוכנות גבוהה להישנות התנהגות עוברת חוק, ובהעדר לקיחת אחריות מצדו על מעשיו ובהיותו מונע ממניעים תועלתניים, לא בא השירות בהמלצה טיפולית בעניינו.

46. כך, מתסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו של הנאשם ביום 22.10.2020, לאור הצהרותיו של הנאשם כי הוא מעוניין להשתלב בהליך טיפולי והשינוי הראשוני שחל בעמדותיו והרצון הראשוני שהלה הביע לערוך תהליך של התבוננות ביקורתית על אודות מאפייניו והתנהגותו (הגם שכבר אז הביע שירות המבחן ספקות באשר לכנות הצהרותיו אלה של הנאשם), עתר שירות המבחן לדחייה בת 4 חודשים על מנת לשלב את הנאשם בהליך טיפולי.

47. וכך, מתסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו של הנאשם ביום 15.02.2021, שירות המבחן התרשם כי הנאשם ממשיך להציג עמדות נוקשות ביחס לניהול חייו ובפרט באשר להתנהגותו בעת ביצוע העבירה, עמדות המקשות עליו לערוך תהליך של התבוננות ביקורתית ורפלקטיבית. שירות המבחן התרשם, כי המוטיבציה של הנאשם לעריכת שינוי בדמות השתלבות בהליך טיפולי בתחום השליטה בכעסים, הינה נמוכה ביותר תוך שהנאשם התקשה מאוד להציב מטרות טיפוליות או יעדים לשינוי בחייו, שהינם תנאי בסיסי לכניסה לתהליך טיפולי המיועד להשגת שינוי. עוד התרשם שירות המבחן, כי המוטיבציה לשינוי שהביע הנאשם מונעת ברובה ממניעים חיצוניים ולא מרצון אמתי וכן, וכי במשך תקופה ממושכת בתיק זה הנאשם נותר מבוצר בעמדותיו הנוקשות, תוך קושי בולט להגמיש את עמדותיו אף לו במעט. בעניין זה ציין השירות את האופן הציני והבדחני שבו התייחס הנאשם לעניין

הפיצויים למתלונן שיכול ויושטו עליו מאחר ולתפוסתו המדובר בהגנה עצמית, תוך שהלה גילה קושי בולט להביע אמפטיה כלפי נפגע העבירה. בשל כל אלה, הסיק השירות כי הנאשם אינו בשל להשתלב בהליך טיפולי ומשכך, לא בא השירות בהמלצה טיפולית בעניינו.

48. הנה כי כן, ובסופו של יום הנאשם לא נטל חלק בהליכים שיקומיים, ועל אף ששירות המבחן התרשם כי מסוכנותו של הנאשם הינה גבוהה, ובהיעדר הליך טיפולי או שיקומי של ממש, לא מצאתי כי בעניינו של הנאשם מתקיימים אותם שיקולי שיקום כבדי משקל שיהיה בהם כדי להצדיק סטייה לקולה ממתחם העונש ההולם שנקבע על ידי.

49.

עם זאת, מצאתי לזקוף לקולה את העובדה כי חרף הדיפתו של הנאשם את מאמצי שירות המבחן לגייסו להליך טיפולי, הרי שמאז ביצוע העבירות שבמוקד כתב האישום המתוקן, לא שב הלה לבצע עבירות. כידוע, אין הכרח שהנאשם יעבור שיקום "מוסדי" במסגרת טיפולית כלשהי, ולעיתים די בכך שבית המשפט ישתכנע שהנאשם מנהל אורח חיים נורמטיבי, משתף פעולה עם רשויות החוק, לא שב לדרכיו הרעות ולא מסתבך עוד בפלילים, כדי לקבוע כי אותו נאשם "השתקם או שיש סיכוי של ממש שישתקם בעתיד" (ע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל**, (14.07.2013); רע"פ 7683/13 **דויד פרלמן נ' מדינת ישראל**, (23.02.2014); רע"פ 1441/14 **חמיס נ' מדינת ישראל**, (09.12.2014); ע"פ 5341/13 **מדינת ישראל נ' מוחמד אלקרעאן**, (08.12.2013); וע"פ ג (מחוזי באר שבע) 37682-03-13 **גרניק נ' מדינת ישראל**, (20.11.2013)). והרי שגם במקרה שלפניי, עסקינן בנאשם שבמשך תקופה של למעלה משנתיים וחצי מאז ביצע את העבירות שבגין הוא נותן את הדין כעת, היטיב את דרכיו, ונמנע מלשוב ולבצע עבירות נוספות. עם זאת, וכאמור, הנאשם לא עבר כל הליך טיפולי על אף רמת מסוכנותו הגבוהה, כך שלא ניתן לומר כי שיקומו (בהינתן העובדה כי הלה מקיים אורח חיים נורמטיבי ולא שב לדרכיו הרעות), יצדיק סטייה כלשהי ממתחם העונש שקבעתי לעיל. זאת ועוד וכידוע, לא כל קביעה לפיה קיים סיכוי שהנאשם השתקם או ישתקם בעתיד תביא מניה וביה לסטייה ממתחם העונש ההולם וממילא לא להימנעות מהשתת רכיב של מאסר (ראו והשוו, רע"פ 4097/16 **מוחמד מחמוד נ' מדינת ישראל**, (24.05.2016); וע"פ 1521/14 **יוסף אלפקיר נ' מדינת ישראל**, (16.09.2015)).

50.

ומן התם אל הכא, מכל הנאמר לעיל ובאיזון הראוי בין מכלול האינטרסים ושיקולי הענישה, ובשים לב לחומרת מעשיו של הנאשם; לעברו הפלילי; ולהיעדר המוטיבציה שהלה הביע להתגייס לכל הליך טיפולי במסגרת שירות המבחן - מצד אחד; לגילו; ולעובדה כי הלה לא שב לבצע עבירות - מצד שני, תוך שלא התעלמתי מעמדתו של המתלונן, הרי שמצאתי כי עונשו של הנאשם צריך להיגזר ברף הבינוני של מתחם העונש ההולם אשר קבעתי לעיל. לצד אלה, ונוכח חומרת מעשיו של הנאשם, טוב שידע כי בית המשפט לא ינקוט בסבלנות ובסובלנות כלפי אותם אלו הבוחרים לפתור סכסוכים בכוח הזרוע, והנזקים שנגרמו למתלונן ימצאו את ביטויים בגזר הדין, וזאת בגובהו של רכיב הפיצוי שיושט על הנאשם.

51. עוד יצוין, כי הגם שאין המדובר בצעד טריוויאלי, אנכה מעונש המאסר לריצוי בעבודות שירות שייגזר על הנאשם את ימי המעצר שבהם הוא שהה מאחורי סורג ובריח.

52. לאור כל האמור לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 9 חודשים מאסר בפועל, לריצוי בעבודות שירות, בניכוי ימי מעצרו.

בהתאם לאמור בחוות דעת הממונה על עבודות השירות שהתקבלה ביום 31.05.2021, הנאשם יחל בריצוי המאסר ביום **18.07.2021**, אלא אם כן הממונה יודיעו אחרת.

העבודות תבוצענה בדואר קריית מלאכי, בכתובת: רש"י 3, קריית מלאכי, במשך חמישה ימים בשבוע על פי טווח השעות

המותר בחוק העונשין, והכול אלא אם כן הממונה יודיע אחרת.

על הנאשם להתייצב לריצוי המאסר במועד הנקוב, בשעה 08:00, ביחידת ברקאי סמוך לכלא באר שבע, אלא אם כאמור, הממונה על עבודות השירות יודיע לו על מועד תחילה אחר.

מוסבר לנאשם כי עליו לעמוד בתנאי העבודה, וכי כל הפרה של תנאי עבודות השירות עלולה להביא להפסקה מנהלית של העבודות ולריצוי יתרת התקופה במאסר ממש.

העתק ההחלטה יישלח בדחיפות לממונה על עבודות השירות.

ב. מאסר מותנה למשך 8 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור כל עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. מאסר מותנה למשך 4 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור כל עבירת אלימות מסוג עוון.

ד. פיצוי בסך 7,500 ₪ למתלונן (ע"ת/3).

כל פיצוי שייגבה בתיק - ייזקף תחילה על חשבון הפיצוי.

ה. קנס בסך 1,000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו.

הפיצוי והקנס יקוזז מסכום ההפקדה אשר הופקדה בתיק זה במסגרת הליך המעצר מושא תיק זה. היתרה תושב לנאשם.

מצ"ב טופס פרטי ניזוק.

ו. הנאשם יצהיר על התחייבות כספית על סך 10,000 ₪ שלא לעבור כל עבירת אלימות מסוג פשע או עוון, וזאת לתקופה של שנתיים מהיום.

זכות ערעור כחוק.

ניתן והודע היום כ"ז סיוון תשפ"א, 07/06/2021 במעמד הנוכחים.